

Om at sige ja til Ku Klux Klan 2. – Cleveland Knights

Som en af de mange reaktioner på de hjemmesider jeg havde lavet om Jeff Berrys klangruppe "American Knights" fik jeg allerede i september 2003 en mail fra et medlem i en hel anden gruppe nede i sydstatene, der hed Cleveland Knights. Hun hed Raine Carraway og for mig var det en sensationel mail fordi den kom fra det eneste klanmedlem jeg hidtil havde mødt som havde en uddannelse og kunne skrive godt engelsk:

"Wow, jeg vil bare gerne sige tak for at skrive en artikel om klanen uden brug af de typiske slogans og hadetiketter imod os. Mens jeg ikke personligt ville vælge Jeff Berry til at repræsentere Klanen (han er lidt af en udstødt fra de fleste andre Klan grupper, som han blev smidt ud af før han startede sin egen gruppe), kan jeg virkelig godt lide den måde du præsenterede ham og hans familie på som normale mennesker, blot med dårlige livsvilkår og problemer, i stedet for bare som hjernedøde hadere. Mens de fleste klanfolk jeg kender ikke lider af alt for alvorlige problemer med misbrug og incest, er en masse af dem er fra fattige familier, hvilket sandsynligvis påvirker hvordan de ser verden. Men jeg er altid blevet hilst velkommen af dem (skønt jeg udgør en middelklassefamilie og har en nogenlunde god indtægt som socialrådgiver, mens jeg stiler efter en doktorgrad i sociologi for at fremme karrieren og mit indkomspotentiale).

En ting jeg har lagt mærke til, i hvert fald hos klanen i det sydvestlige North Carolina, er, at de rekrutterer flere middelklasse medlemmer (det er ikke ualmindeligt at se nyere firehjulstrækkere ved stævnerne nu om dage), og presser på for kvinders ligestilling indenfor racebevægelsen, hvilket er et stort skridt fremad. Jeg finder det interessant, at de klanfolk jeg har mødt synes at stå i kontrast til mange af dem i din artikel, og alligevel gør dine beskrivelser af dem meget for at forklare, hvordan de kom til deres tro. Det har fået mig til at tænke mere over hvilken "rød tråd" der løber blandt os her i North Carolina, som har tilsluttet sig klanen. For eksempel hos mig selv (stabil familie, college uddannelse, anstændig indkomst), min forlovede (ok baggrund, men hans far drak meget og hans mor er meget manipulerende, high school dropout, men for nylig fik en alternativ grad arbejder i ledelse), vores Imperial Wizard (stabil familie, gift, flere børn, der ejede flere tankstationer indtil Morris Dees sagsøgte ham og tog hans hus, biler, og forretning så han nu kun driver en tankstation), og de andre i vores gruppe af forskellige familie- og økonomiske baggrunde.

Jeg er bare ikke sikker på at det hele kan bortforklares med fattigdom eller misbrug. Jeg ved for mig selv, at jeg kun blev opdraget en smule racistisk, og aldrig var rigtig fattig eller blev misbrugt (blev dog voldtaget, men længe efter at jeg blev aktiv i racebevægelsen, og af en hvid mand), og at jeg blev en skinhead i en alder af 13, leder af en national neo-nazistiske gruppe som 18 årig, og en klanlady som 21årig. Og selv om jeg har haft masser af "anti-racistisk" uddannelse og eksponering til andre kulturer, foretrækker jeg stadig mine egne og tror, at den hvide race og kristne kultur er nødt til at blive beskyttet. Når går jeg nok for vidt, men det var blot nogle af de tanker dit websted fik mig til at tænke over. ”

Raine kom siden bittert til at indse at det var noget af et skønmaleri hun havde givet af sin egen klangruppe, men jeg selv blev straks interesseret i at møde et uddannet klanmedlem; og så tilmed et som jeg delte stor sociologisk interesse med. Så efter hendes invitation svarede jeg straks at jeg ville komme og besøge hende på efterårsturneen. ”Ærgerligt at du ikke kan komme allerede i oktober hvor vi har et stort cookout og rally. Jeg vil være nødt til at få lov til at tale med dig om klanen og den slags, men Virgil Griffin (klanlederen) er ret medie-venlig, så han vil nok lade dig tage billeder til vores rally, og tale med nogle mennesker, hvis du ønsker. ”

Jeg havde endnu ikke fundet en dansker til at tage med, men ville gerne have et dansk vidne med på turen for at sikre mig at jeg ikke selv lavede et romantiseret skønmaleri af klanen. Af samme grund er jeg også nød til lige at beskrive vedkommende.

En noget ældre kvinde - eller som min kone altid afbryder mig "Altså en på din egen alder, du gamle" - havde gennem længere tid henvendt sig til mig om at komme med i USA. Da hun oprindeligt stammede fra min hjemegn, indvilgede jeg i at møde hende til middag på en restaurant lige før et af mine foredrag. Nu fik historien imidlertid pludselig en anden drejning. Det viste sig at hun ikke selv ville med, men at hendes største ønske i livet var at jeg tog hendes egen datter - hvis far var fra Sri Lanka - med på min tur. Hun tog så en stak billeder op af den yndige mørke mulatpige for at jeg skulle "tænde på hende". Og ville jeg ikke nok møde datteren næste dag til kaffe i hendes egen lejlighed? Det gjorde jeg så, da jeg som sagt endnu ikke havde fundet nogen til efterårsturneen.

Men da jeg besøgte datteren viste det sig at denne overhovedet ikke var interesseret i at komme med da hun var midt i sit studenterkursus. Det hele viste sig blot at være den lille overvægtige mors egen ønskedrøm, som hun havde projiceret over på datteren. Men hjemme hos datteren sad der

tilfældigvis en anden ung pige på 17 med piercinger og ringe i næsen. Hun havde set mit show på Rysensteen gymnasium, men var lige blevet smidt ud af 2. g for at have festet for meget efter at hun havde mistet begge sine forældre. Hun hed Bethina og fik pludselig en lys ide: "Må jeg så ikke godt komme med i stedet for?" Da jeg jo selv var blevet smidt ud af 2. g og hendes forældre lige var døde havde jeg selvfølgelig et ømt punkt for hende, men syntes alligevel at hun som 17-årig var lidt for ung. Så jeg begyndte at snakke udenom, "Jamen jeg rejser på mandag", sagde jeg. Der var kun en dag til at finde penge og købe billet. "Jamen, så låner jeg bare nogle penge, " røg det ud af hende.

Så prøvede jeg lidt mere bekymret med, "Jamen, jeg skal over og besøge en ny Ku Klux Klan gruppe, som jeg overhovedet ikke kender, så jeg ved ikke rigtig.... "

"Ja, det er jo nogle farlige banditter, " svarede hun eftertænksomt og selv pludselig bekymret.

"Nå, så du har fordomme overfor Ku Klux Klan? Ja, så er der vel ikke andet at gøre end at tage dig med, for den eneste måde man slipper af med den slags stads på er jo at flytte ind hos dem man nærer fordomme imod, " grinede jeg og tænkte at den forældreløse pige uden tvivl ikke kunne låne penge på så kort tid. Men miraklet skete. Pga. Bethinas nylige tab af forældrene gav og lånte hendes kammerater hende straks pengene. Og vupti havde jeg ved tilfældighedernes underlige spil fået min hidtil yngste kvindelige rejseledsager.

At rejse med Bethina var den diametrale modsætning af Rikke på forårsturen. Dels sagde hun ingenting på hele turen ligesom jeg ikke vidste hvad jeg skulle sige til hende. Og de første dage mens jeg fik bilen køreklar sad hun dagen lang i min store seng hos Christina i New York og så sport i kæmpefjernsynet, som vi ellers aldrig tænder for. Hun virkede alt for skræmt til at gå ud af huset. Jeg frygtede for at det var en af den slags lukkede medrejsende jeg tidligere havde haft et par stykker med af, så efter et par dage sagde jeg: "Nu synes jeg at du skal gå ud og se lidt af byen. Du kan jo bare gå lidt rundt i gaderne heromkring, hvor det er ganske trygt. Hvem ved om du nogen sinde kommer til USA igen."

"Nå ja", sagde hun og gik så tøvende ud. Men da jeg lå alene i sengen om aftenen og hun ikke kom hjem, blev jeg helt nervøs. Hvad kunne der mon være sket med denne naive 17-årige pige? Først efter et par dage kom hun tilbage - fuldstændig opstemt. Hun havde nemlig været til fest helt oppe i det mørkeste Harlem, hvor hun var gået fra den ene fest til den anden og allerede havde fundet sig en sød sort kæreste. Lettet skældte jeg hende lidt ud over at ghettobollerier nu var skyld i at vi var kommet for sent af sted til Ku Klux Klan.

På vores lange køretur rundt i USA mindede Bethina mig mest om Henriette Søe - præstens datter hjemme fra min landsby - som havde sovet på hele vores tur i Amerika. Det eneste øjeblik jeg husker Henriette vågen, var da hun sad i skødet på en kæmpe stor sort fyr, nemlig min gamle kæreste Sandra Ruffins søn, med hvem hun derefter festede uophørligt. På vej ned mod North Carolina standsede vi da også hos [Sandra i Washington](#) og havnede til fest hos et par andre af mine sorte venner i byen, hvor jeg fik Bethina afsat hele natten så jeg selv kunne få sovet ud i bilen. Næste morgen fandt jeg Bethina midt i en kæmpe bunke af sovende sorte mennesker i det rodede hus i den mest mordplagede del af Washingtons sydøstlige ghetto. Der var tilsyneladende intet der kunne skræmme denne unge pige - troede jeg - indtil hun mødte nogle hvide mennesker!

Vi var som sagt inviteret ned til Raines Ku Klux Klan-gruppe i North Carolina, som stod bag Greensboromassakren og var dømt for nedbrændingen af en stribe sorte kirker for et par år siden. Vi havde i mellemtiden fået en omfattende korrespondance med hinanden, hvori jeg fyrede mængder af spørgsmål af til denne, min sociologiske spion i klanen. Allerede på Internettet følte vi os tiltrukket af hinanden og var på drillefod, så da hun havde skrevet at hun mente at mange af medlemmerne i hendes gruppe var "middelklasse" modsat min nordlige "poor white trash" gruppe fordi de nede hos hende kørte i Karl Smart Jeeps, skrev jeg drillende tilbage, "Hvordan kan du tillade at sammenligne dine klanmedlemmer med de sorte, for din beskrivelse svarer jo blot til den racistiske stereotype af fattige sorte, der kører i dyre Cadillacs, idet enhver jo kan gå ud og tage sig et billigt billån selvom de bor i en nok så faldefærdig shack."

Desværre ankom vi to dage for sent. Gruppen havde nemlig lige afholdt en stor offentlig parade i Morganton vendt imod illegal indvandring - hvilket trods alt er bedre end som danskerne at vende skytset imod indvandrerne selv. Begge dele var dog på det tidspunkt politisk ukorrekt i USA, men klanen er jo ikke Guds artigste børn. Bethina og jeg fandt frem til deres bopæl i et fattigt område af bjergene, hvor mange lige nu var ved at miste deres arbejde i tekstilindustrien pga. outsourcing. Men huset var ikke så fattigt, som jeg havde forestillet mig, sammensat som det var af to mobile trailere.

Vi fik hver vores værelse - jeg i Raines arbejdsværelse, hvilket var en stor tillid at vise mig, da hun her overlod mig alene med hele klankartoteket, som hun bestyrede, ligesom hun herfra skrev talerne for klanlederen, den berygtede Virgil Griffin. Skønt hun kun var 20 år gammel var hun helt tydeligt den intellektuelle hjerne bag klanen og havde allerede fået en lynkarriere i klanen. Som feminist

satsede hun på at blive USA's første kvindelige klanleder. Det kræver som andetsteds skrevet heller ikke meget hjerne, men hun var dog et selvstændigt tænkende væsen, kunne jeg straks se på den store bogsamling i stuen. Tænk sig, et klanmedlem med en hel bogsamling. Det var noget af en sensation som jeg straks måtte fotografere og udbrede som et af verdens store vidundere. Ikke blot var hun feminist, hvilket er uhørt på disse kanter for slet ikke at tale om i klanen, men hun var også stærk fortalere for homoseksuelle rettigheder og ville reformere klanen indefra ang. dette spørgsmål. Hun havde fået to års uddannelse i det lokale statsuniversitet og, som hun sagde, "jeg har læst alt hvad der er værd at læse om sexisme, homofobi, antisemitisme og racisme og var fuldstændig enig i det hele.....undtagen lige racisme....jeg forstår alle argumenterne, men de gjorde ikke en tøddel ved mit syn på sorte og mexicanere". Men - i lighed med min konklusion om min tidligere klangruppe oppe i nordstaterne - hvis dette får nogen til at tro at hun hader sorte, må man hurtigt tro om. Langsomt gik det op for mig at hun havde en stor kærlighed til sorte og at det netop var derfor hun var i KKK. Jo, det er noget af et postulat at sluge for udenforstående som kun har oplevet klanens optræden i fjernsynet, men hør nu bare.

Allerede første aften så jeg Raine og hendes forlovede, Billy, forråde klanens principper. De havde nemlig ikke fået tid til at lave middagsmad, hvilket de var meget forlegne over når de nu havde fået to så fine antiracistiske gæster i huset. Så de insisterede på at invitere os på den fineste restaurant deromkring. Jeg havde kun set gammeldags redneck-restauranter i omegnen og forventede en af disse. Men nej, hvis man tror at de ville affinde sig med "good old American country-style cooking" når de kunne få fin kinesisk mad må man straks tro om. De skammede sig godt nok over at forråde klanens principielle modstand mod indvandring, men - modsat danskerne - lod de ikke disse følelser gå ud over indvandrere som mennesker, hvilket vi straks kunne se på det fine forhold de havde til kineserne. "Men I må love os ikke at sige det til de andre klanmedlemmer," grinede de højlydt, nærmest som for at opfordre os til at gøre det da de jo godt vidste at de andre klanfolk var ligeså store hyklere. Skønt vi måtte køre en enorm lang strækning gennem bjergene for at komme til en anden by, sagde de at de kom her mindst en gang om ugen. Her var nemlig også stor ta' selv buffet og det var jo svært at stå for når man var overvægtig som Raine. Jeg og Bethina nød det dog mindre, da der ikke er noget så ulækkert som daggamle kinesiske buffeter ude på landet, hvor sådanne indvandrerrestauranter ikke har indbyrdes konkurrence om "den gode hvide smag" som i storbyerne.

Billy, som hun havde mødt i klanen, lignede en lille regnorm ved siden af Raine. Da jeg siden til deres klan-møde mødte hans endnu større brød af en mor, kunne jeg se at han måtte have et sandt moderkompleks. Eller også kunne man bare ikke finde slankere kvinder i klanen? Men han var nu også tydeligt stolt over at bo sammen med en så stor intellektuel kapacitet som Raine og for første gang i sit liv at bo i et hjem med bøger. For ham eksisterede der dog kun én rigtig bog - nemlig en kendt gammel bog om klanens historie i hvilken han i hvert fald havde læst hvert eneste billede, som han stolt fremviste for os om aftenen, da vi kom hjem. De kunne fortælle os alt om de gamle mystiske klansymboler, som modsat klanens mennesker ragede mig en papand. Det var tydeligvis Billys Bibel mens Raine var mere ivrig efter at fremvise sine feministiske og homoseksuelle bøger. Senere på aftenen hyggede vi os i hjemmet i klandragterne, som de morede sig over at klæde mig ud i når jeg jo nu var "berømt for at være så stor en antiracist", som de sagde. For Raine havde inden vores besøg læst alt hvad hun kunne finde om mig på nettet og det gik hurtigt op for mig at de følte sig næsten lige så forbundne med de antiracistiske bevægelser som med de racistiske; de havde jo set et utal af klanmedlemmer vandre lige fra den ene grøft til den anden. De respekterede og elskede deres "fjender" langt mere end de respekterede det store tavse flertal, der ikke som jeg og dem selv tilhørte "racebevægelsen." I vores fælles oprør mod et samfund, som foregiver at være "farveblindt, havde jeg derfor også hos denne klangruppe helt naturligt fået respekt, identitet og samhørighed i min egen evige kamp mod lav selvværdsfølelse. Raines eget slogan på hendes mails var dette af den jødiske polske digter, Bruno Jasienski, som blev myrdet under Stalins udrensninger: "Frygt ikke dine fjender, Det værste de kan gøre er at dræbe dig. Frygt ikke dine venner, I værste fald kan de forråde dig. Frygt dem der er ligeglade, de hverken dræber eller forråder, men forræderi og mord eksisterer kun på grund af deres tavse samtykke."

Med sin sociologiske uddannelse kunne Raine og jeg hurtigt blive enige om at det som det hele handlede om blot var at finde en identitet og et gruppetilhørsforhold for at få lidt respekt i livet på nøjagtig samme måde som de tilsvarende fattige sorte i ghettoerne finder en identitet i bander. Ligesom de sorte bekæmper hinanden gør også de mange forskellige hvide racistiske og antiracistiske grupper det og at stort set al klanens vold er vendt mod hvide skulle jeg også snart lære i netop Raines gruppe. Kun ved at opfatte dem som de fattige hvides bander og bandekrige er det muligt, tror jeg, for fintfølende udenforstående som mig at føle empati for KKK som undertrykte.

Hvis en marsmand var kommet ned for at undersøge hvem der havde mest had eller for den sags

skyld kærlighed - mig eller klanens medlemmer - er jeg sikker på at marsmanden ville rejse forvirret hjem med uforrettet sag. Kun fordi de elsker at hylde sig i klanens forbudte hadske symboler får vi andre hadere i samfundet lov til at hade dem. Det var indlysende for både Bethina og mig som outsiders at i al fald disse to mennesker rummede stor kærlighed.

Nu drejede det sig om at finde ud af hvad de rummede i deres hjerter og sind neden under de hvide dragter. At dømme på det utrolige harmoniske forhold de havde skabt mellem deres husdyr - de sorte hunde og hvide væsler, som løb frit rundt i stuen og ustandselt krævede kærlig opmærksomhed - stod alt lige så godt til som i Noahs ark. Men at sove omgivet af vilde natlige rovdyr af mårfamilien er ikke den letteste sag. De elskede at kravle op i min kamerataske og selv når jeg sov med den i sengen, fik væslerne bidt adskillige ledninger over. Da jeg ikke troede på at andre var skøre nok til at holde sådanne vilde bæster som kæledyr brugte Raine og Billy næsten mere tid på at forsvare disse end deres tidligere så morderiske klangruppe, ”man får ikke bedre kæledyr end ildere”, og sendte mig senere alskens artikler om at også danskere holdt ildere som husdyr, <http://www.ilder.dk/>.

De hyggeligste øjeblikke var om morgenen, når Raine kom ind til mig i sengen med morgenmad og vi hyggesnakkede der uden de længesovende Bethinas og Billys nærvær. Allerede den første aften havde jeg tigget Raine om også at få lov til at blive medlem af hendes klangruppe ”når jeg jo ingen problemer havde med at blive medlem af American Knights”. Men hun blev ved med at nægte mig medlemskab, ikke fordi jeg var antiracist, men ”fordi vi har en klausul om at indvandrere ikke kan blive medlemmer, og selv om du har det grønne kort nytter det ikke noget.” Da jeg blev ved med at plage om det, sagde hun til sidst grinende, ”Jamen, Jacob, du ved jo at du sover oven på medlemskartoteket på computeren, og da det er mig der står for hele bogholderiet finder hverken jeg eller de andre klanmedlemmer sikkert ud af hvis du sniger dig ind blandt medlemmerne.” Så hver morgen kom Raine nu ind og spurgte mig om jeg igen havde rodet med hendes computerfiler. Det var i al fald lidt af en tillidserklæring når man betænker hvor meget FBI og politi har infiltreret alle klangrupperne, hvilket kort efter nær blev hendes død. Denne dybe tillid til mig som hendes ”fjende” var en af grundene til at jeg en morgen fik Bethina til at tage billedet af mig og Raine sammen der i sengen, ”I seng med klanen - Embedded with the Klan”.

Det var under en af disse vidunderlige åbenhjertige samtaler vi havde der på sengekanten at det pludselig gik op for mig en morgen at Raine havde været to år i fængsel. ”Hvad?” sagde jeg

forbavset over pludselig at opdage en helt anden side af denne generte, dæmpede, velformulerede og på overfladen så pæne unge pige! ”Jamen, Jacob, vidste du ikke at jeg er dobbeltmorder? ”

Nej, modsat hendes research om mig havde jeg ikke på forhånd undersøgt hende. At vide for meget om folk giver bare en distraherende fordomme, så de ikke åbner sig op for en. Så da hun derpå svarede at hun allerede som 14-årig havde myrdet en mexicaner og som 17-årig en hvid antiracist - altså én ligesom mig – ja, så kan det nok være at jeg var lige ved at få kaffen galt i halsen og tænkte at der var noget jeg burde have vidst om hende på forhånd. Hendes forbavsede blik var næsten det samme som mine læreres når jeg i gymnasiet ikke havde lavet mine hjemmeopgaver.

Da jeg begyndte at grave i det, fortalte hun mig så hele historien om hvordan hun som 14-årig var løbet hjemmefra sin meget racistiske far og i reaktion på ham var flygtet helt ud til Los Angeles hvor hun havde tilsluttet sig de antiracistiske skinheads. Der havde hun boet sammen med tre mexicanske piger i en tom lagerbygning og da de en nat blev angrebet af en mexicansk narkobande, havde hun i selvforsvar trukket sin pistol og skudt en af dem. Hun kunne godt have undgået fængsel, hvis de andre piger havde undladt at aflægge vidnesbyrd om at det var hende, der skød, for ellers var der ingen beviser. For mig siger det ikke så lidt om den mangel på kærlighed, hun må have fået i sin opvækst, at hendes fattige forældre på intet tidspunkt kom de 5000 km ud til Californien for at besøge og støtte deres 14-årige barn i fængsel. Men de havde jo heller ikke råd til så lang en rejse.

Efter disse mexicaneres svigt og oplevelsen af den mexicanske vold i fængslet, gled hun langsomt over i de mere racistiske grene af skinheadbevægelsen og som 17-årig blev hun og en anden skinhead angrebet af en gruppe antiracistiske skinheads i hjembyen Morehead City i North Carolina, hvori jeg i min ungdom tog så mange af mine billeder af fattige sorte. Igen i selvforsvar trak hun sin pistol og dræbte en af angriberne. Og denne gang blev hun frikendt for at have handlet i selvforsvar. Men derefter var hun blevet kontaktet af, som hun udtrykte det, "gode kristne klanfolk", som havde hjulpet hende og overbevist hende om, at ”det som livet handler om ikke er at gå rundt og skade sine medmennesker, men om at hjælpe dem. ” De var så kærlige over for hende at hun straks følte sig hjemme blandt dem. Men inden de fik hende ind i klanen, havde de først sendt hende på kristent missionsarbejde i Afrika, hvor hun i et halvt år arbejdede i en afsides sort landsby i Sydafrika og havde elsket det. Ved hjemkomsten havde hun fået sin nye kristne klangruppe til at sende hende på en toårig universitetsuddannelse ”for bedre at kunne hjælpe de sorte,” som hun

udtrykte det. At hun virkelig mente dette gik op for mig ved et tilfælde.

Efter at have taget mange billeder af hende havde jeg spurgt hende om jeg nu måtte lægge dem ud på mine hjemmesider. Dette elsker klanen jo normalt, da det er denne opmærksomhed det hele handler om. "Jo," sagde hun, "men vil du ikke nok vente lidt. Jeg er nemlig lige nu ved at søge mit livs drømmejob." Hun havde nemlig drømt om nu med sin uddannelse at få et job gennem hvilket hun kunne hjælpe de sorte med at komme ud af kriminalitet. Og lige nu var hun ved at søge et job som psykologisk rådgiver for unge sorte kriminelle i det lokale statsfængsel, men i North Carolina må man ikke arbejde for staten hvis man er aktiv i Ku Klux Klan.

Hvad lå mon bag hendes ønske om at "være god ved de sorte" ? En barndomsskade som hun har til fælles med utroligt mange andre klanmedlemmer, begyndte jeg at indse. Hun var nemlig som fattig hvid vokset op "on the wrong side of the tracks" blandt ghettos sorte, hvor hun kun havde haft sorte kammerater og gik i en skole med ca. 95% sorte. Alligevel fik hun aldrig lov til at bringe sine legekammerater med hjem for sin racistiske far, hvilket han med en vis ret begrundede med at "de jo alle sammen er kriminelle og narkomaner, jeg vil ikke have sådan nogle inden for mine døre." Ghattobørn bliver jo i sagens natur ikke just englebørn. Men det er jo dybt skadeligt for et skolebarn ikke at måtte have sine skolekammerater med hjem til børnefødselsdage og leg. Så lige siden denne traumatiske barndom havde hun derfor drømt om at hjælpe sine tidligere kammerater med at blive "bedre mennesker", hvilket hun nu havde fået chancen for i fængslet. For når de sorte var blevet "gode mennesker" ville det jo ikke længere være nødvendigt at have Ku Klux Klan til at "beskytte den hvide race mod deres kriminalitet og narkotika", som hun sagde.

Men det var først i Afrika hun havde fået den nødvendige forståelsesramme og indsigt. Det var da hun så hvor ivrige afrikanske børn var efter at komme i skole og hvor opmærksomt og veldisciplineret de lyttede i skoleklasserne i skærende kontrast til al den uro og ballade og kriminalitet hun havde oplevet blandt de sorte børn i hendes egen ghettoskole i USA at hun begyndte at kunne dekonstruere sin amerikanske racisme. Nemlig den dybe racistiske grundfølelse hos de fleste amerikanske hvide af at de sorte som følge af deres race er født til at fejle i skolen og at falde bagud efter de hvide. Afrikanere, der kommer til USA, bliver jo ligeså forfærdede som de hvide og tager hurtigst muligt deres børn ud af ghettoskoler. I Afrika begyndte Raine at indse at det var pga. deres ghettoisering at hendes skolekammerater fik så lavt selvværd og tro på egne evner at

de blev urolige og til sidst udviklede hele den selvdestruktive adfærd af kriminalitet og narkomisbrug, som hendes far havde reageret imod ved at udelukke dem fra hans hjem og hendes hjemlige sociale kammeratskab med dem. Med sin nyerhvervede menneskelige indsigt ønskede Raine nu brændende at få sig en uddannelse for at gøre noget for sine gamle sorte kammerater, som hun efter skoletiden havde set så mange af havne i fængsel. For mig var Raines historie om hvordan hun med klanens hjælp havde sat sit liv ind i det godes tjeneste så inspirerende fordi det igen demonstrerede den svenske sociolog Gunnar Myrdals "amerikanske dilemma" om at alle amerikanere prøver at holde fast i nogle høje idealer om at "alle mennesker er født frie og lige". De er blot gennem opvæksten blevet undertrykt og midlertidigt forhindret af deres forældre i at kunne se visse grupper som ikke helt så lige og gode som andre.

Men var de mon nu selv så gode, disse velmenende klanfolk som følte de burde beskytte deres egne børn mod de midlertidigt ulige mennesker? Billy og Raine havde i hvert fald fået omvendt Bethina, der som de fleste udenforstående hidtil havde hadet klanen, men ligesom Rikke Marott nu var blevet fuldstændig forelsket i de første medlemmer, hun havde mødt, med al deres overstrømmende gæstfrihed og gode og - ja, kærlige intentioner. Da vi efter dette første besøg ville rejse videre tiggede og bad Billy og Raine os om at komme tilbage til deres store klan-møde ude i skovene, hvor lederen skulle tale. Vi måtte højt og helligt love at komme tilbage en uge senere.

Jeg havde nemlig lovet Bethina at tage hende med til Atlanta for at besøge nogle helt anderledes "udstødte", nemlig de sorte "OutKasts." Min ven Tonys søster, Harriet, som havde kørt rundt med mig en hel sommer i 1978 og hjulpet mig med mine forhandlinger med Hollywoodsagførere, havde nemlig en datter, Honey, som flere gange i barndommen havde leget med min søn, Daniel.

Og Honey var netop blevet gift med et af medlemmerne af denne verdenskendte grammy-vindende rapgruppe "OutKasts" og levede pludselig i sus og dus i en kæmpevilla med tennisbaner, svømmepøl og mængder af dyre biler, bl.a. Humvees så store som tanks. Efter den hvide fattigdom vi lige havde oplevet hos klanen var det herligt nu at slappe af i denne overdådige sorte rigdom hos sangskriveren DJ mængende os i hans lækre vine mens vi spillede billard og så ham komponere i musikstudiet. Men nogle hvide er ikke ligeså rige og som sædvanlig når jeg besøger Tonys familie brød min egen store ghattobil – eller "sexmobile" som de sorte kalder sådanne vans - sammen i Atlanta og måtte på et af de rodede sorte værksteder på sydvestsiden, hvor jeg var så fortvivlet at jeg var lige ved at købe en aflagt kirke-van til \$2000 som erstatning.

En helt stor oplevelse var det dog i ventetiden at være sammen med Nanouk, Tonys søn, som blev født og opvoksede sammen med min egen søn, Daniel, de første år i Købmagergadekollektivet, hvorfor disse to føler sig evigt forbundne som blodbrødre. Tony havde et par måneder forinden besøgt os i København for første gang i de sidste 12 år, siden jeg efter vore mange års foredragssuccesser sammen havde dumpet ham i ghettoen i Greensboro, hvorefter han i fortvivlelse hurtigt var blevet en af disse ”kriminelle og narkomaner” som klanen skal beskytte de hvide imod. Men ligesom Raine havde han nu fået hjælp af en ”god kristen sekt” og som ”genfunden kristen” havde han netop været i København for at hente sin fortabte søn hjem og indtage en ”ansvarlig faderrolle,” som han hyppigt havde bedyret for os i den uge, han havde boet hos os. Vi havde alle ligget i konstant krampelatter under det følelsesladede gensyn med Tony - både den gamle syndefulde Tony vi elskede og den nye kristne Tony – en frelst rolle han med sin vanlige selvironi godt var klar over ikke var så let en kamel at sluge for os danskere som i det fundamentalistiske USA's evige jagt efter at skabe det som kun findes i fantasiens dyrkelse af ”a good American”.

Men nu hvor Nanouk så var kommet med ham til USA var det ikke gået helt så let som Tony havde drømt om med at ”integrere” ham ind i - som Nanouk udtrykte det - ”al det kristne og reaktionære pladder i USA.” Den meget politisk bevidste Nanouk, som altid havde elsket den sorte del af sin familie, følte sig nu totalt fremmedgjort og angst her i Atlantas sorte voldelige ghetto og både han og familien syntes derfor at det var en strålende ide, da jeg tilbød at tage ham med på landevejen mod nord på resten af min turne.

Der var blot lige den lille (kors)hage ved det at vi først skulle til det store klan-møde. Nanouk ville gerne med til mødet, men som mulat turde Tonys familie ikke at lade ham komme med til deres vilde stormøde ude i skovene hos nogle ”bindegale poor white trash klanfolk”, som jeg endnu ikke kendte. Selv mente jeg at kende klanen godt nok til at føle at der ikke ville ske ham mere end der var sket ved at bringe mulatten Rikke med. Jeg var dog også selv lidt egoistisk bekymret, da jeg faktisk var mest bange for at såre klanens følelser – dvs. dilemmaet mellem deres dybere tro på lighed og deres (midlertidige) gruppepostulat om ikke-lighed – hvorfor de måske ikke ville åbne sig helt op for mig og acceptere mig (som ”medlem”) i gruppen. Men også lidt bange for at Nanouk ikke ville kunne beherske sin velkendte vrede når han hørte de hadske klantaler. Så løsningen blev at vi måtte køre en kæmpe omvej på 350 km og sætte ham af hos hans bedstefar Johnny i Greensboro.

Johnny, som nu var en holden ældre pensionist, havde også jeg et godt forhold til, idet han tit i mine vagabondår havde bespist mig i sin natklub, hvori jeg havde nogle af mine vildeste ghettooplevelser, f.eks. Lukashistorien i min bog, hvori jeg forhindrede et par narkoprostituerede i at slå Johnnys far ihjel. Så var der noget jeg kunne blive enig med Raine om var det at ghettoens børn (midlertidigt) ikke var Guds bedste børn. Men lige nu gjaldt det så modsat om (midlertidigt) at beskytte Nanouk fra ghettoens hvide affødninge i klanen, så der satte vi om aftenen Nanouk af for at køre de 200 km videre i mørket mod Morganton.

Vi havde på hele turen mærket at der var noget galt med bilen, men Johnny kunne ikke identificere problemet og der var ingen værksteder åbne en lørdag aften. Så jeg var glad da jeg ude i mørket skimtede en omstrejfer af typen, der helt havde opgivet at blaffe og blot gik ud ad landevejen. Sådanne blaffere uden håb plejede at kunne fikse bilen hvorfor jeg om natten altid kørte i inderste bane for ikke at overse dem i mørket. Men straks jeg fik den aldrende blaffer ind på forsædet sagde han: "Jeg kender dig." Jeg slog det hen, da det var så mørkt at han næppe kunne se mit ansigt og han selv ikke lignede en af Vorherres mest tilregnelige personer uden dog på nogen måde at virke farlig eller truende. Tvært imod, mere som en af de helt knuste omstrejfer der ikke længere magter at gøre nogen fortræd. Men han blev ved med at insistere på at han kendte mig og kom nu i tanker om at han havde samlet mig op som blaffer engang. Da jeg jo kan huske de fleste strækninger, jeg blaffede, begyndte jeg nu nysgerrigt at spore mig ind på, hvor det mon kunne være. Og ganske rigtigt, han havde taget mig den sidste strækning en tilsvarende mørk nat fra Bowling Green til Louisville på Interstate 65 i Kentucky i august 1975. Altså næsten for en menneskealder siden! Men hvad der var endnu mere utroligt og måske årsag til at jeg selv kunne huske det med min dårlige hukommelse var at jeg netop den nat var på vej nede fra min sorte kæreste Mary i Alabama – hvis hus tre hvide racister som nævnt i bogen bombede imens - på vej op til et klanmøde i Kentucky.

Nu var jeg igen på vej til et klanmøde og det skulle vise sig at denne mand igen blev min deus ex machina som hjalp mig på vej. For bilen blev dårligere og dårligere, så flere gange standsede vi for at han kunne kigge på motoren. Som gammel mekaniker identificerede han problemet, men havde brug for en bestemt reservedel. Problemet var for alvorligt i disse nyere biler med al deres elektronik til som i gamle dage at lade blaffere fikse den med pigtråd og lignende. Så da vi langt ud på natten langsomt tøffede ind til Morganton fandt vi et bilværksted for at sove uden for dette dersom bilen ikke ville starte næste morgen. Min blaffers livshistorie var typisk ved at han engang

havde haft en lykkelig familie, hus, bil og job hvorpå han på tragisk vis havde mistet det hele da en lastbil havde ramt bilen med hans kone og børn og dræbt dem alle på stedet. Derefter var han blevet så slået ud at hans liv siden havde været en lang deroute endt med at han nu bare vandrede ud af landevejene uden mål. Men han var ”a good American” og ikke mindst fordi jeg mindede ham om hans livs lykkelige stund dengang han havde samlet mig op, insisterede han nu på at prøve at fikse motoren inden han drog videre i mørket ad Interstate 40 mod Kentucky. Det lykkedes ham så godt at jeg næste morgen både kunne og turde køre videre til klanmødet langt ude på de øde skovveje uden for byen. I min skræk så jeg nemlig for mig at bilen brød sammen med alt mit udstyr og mine mange ”nigger”-billeder ude i den øde skov omringet af 100 bindegale svært bevæbnede klanfolk. Det var i øvrigt første gang Bethina skulle dele seng med mig i bilen og alene af den grund var også hun nu ved at blive beklemmt med situationen, da hun på hele turen havde siddet og flirtet med Nanouk.

Men først næste dag ude i skoven blev hun helt slået ud. Vi fik ganske vist en rimelig modtagelse af diverse sikkerhedsfolk i klanen, som så helt anderledes barske ud end Raine, men som kun for norges vedkommende var blevet advaret af hende om hvem vi var. Men vist nok for sent. Raine havde haft virus på sin computer ”efter at du sov sammen med den”, forklarede hun nu. Så ”jeg var nødt til at nulstille mit e-mail-program, og mistede min adressebog og nogle af de filer, jeg havde gemt på mit C-drev. Jeg havde kun fået vores rally annonceret til nogle få, og ikke til dem som jeg havde spurgt om lov til at invitere dig med. Vores Imperial Wizard har ikke noget imod medier, men vores nye stærke Grand Dragon ønsker ikke at have journalister eller medier omkring sig, så han sagde nej her til morgen. Men det skal du ikke have det skidt med. Han bortviste også to mennesker, der lavede en dokumentarfilm om vores Imperial Wizard, skønt den ene var der netop med Virgils tilladelse.”

Af samme grund var jeg ikke selv blevet advaret og vandrede derfor nu uden at ane noget som helst ind i et minefelt af fjendtlige følelser overfor Bethina og mig, som de alle vidste var antiracister. Så Bethina blev fuldstændig skræmt nu over den negative modtagelse og ønskede straks at køre derfra ”mens bilen stadig fungerer.” Jeg selv lod mig dog ikke så let slå ud da jeg på hele turen op fra Atlanta havde siddet og øvet mig på mødet med klanlederen – eller som det højtideligt hed her, ”the Imperial Wizard”. Dette kræver dog en lidt længere baggrundsforklaring.

Da konfrontationen trak i langdrag med forskellige små grupper, der stod og diskuterede ophidset med hinanden mens de skulede fjendtligt over imod os tænkte jeg at jeg var nødt til selv at tage

tyren ved hornene frem for at vente på udfaldet. Og da stemningen var ved at blive hyggelig omkring ildstedet, hvor kvinderne var begyndt at tilberede mængder af hamburgers og nogen af kvinderne, som ikke vidste at vi ikke var indbudte klanmedlemmer, kom hen og bød os på mad og drikke slæbende med enorme hængemaver under eller efter sig (her greb jeg mig ganske vidst i et øjeblik ikkekonstruktiv tænkning afslørende mine klassefordomme), - ja, så tog jeg med en hamburger i den ene hånd og en cola i den anden chance. Jeg gik straks som den mest naturlige ting og som om jeg havde været til masser af klanmøder tidligere hen og snakkede med klanlederen Virgil, skønt denne mildest talt ikke så rar ud (igen et utilgiveligt ikkekonstruktivt eksempel på mine fordomme). Jeg vidste jo fra mit Klods Hans besøg kort forinden i det forbudte kongeslot hos kong Sihanouk i Cambodja at vinder man først lederens hjerte, respekterer alle en. Men Virgil var mærkeligt undvigende i begyndelsen og hvis han svarede på mine spørgsmål, gjorde han det hele tiden på en måde, der mere var henvendt til medlemmerne omkring ham end til mig. Han havde naturligvis sine fordomme om mig efter det han havde hørt om mig ligesom jeg sandelig havde mine fordomme over for ham.

Jeg er selvfølgelig ikke stolt over at nære fordomme overfor folk og vil derfor lige forsøge at undskylde min negativisme i dette tilfælde. Mine fordomme skyldtes ikke mindst at jeg kom lige nede fra Tonys familie og fordi Greensboromassakren, som denne klanleder havde stået bag, foregik lige i nærheden af Tonys fars natklub i Greensboro. Flere hundrede demonstranter havde holdt en "Død over Ku Klux Klan" demonstration midt i ghettoen, som 40 klanfolk kom kørende hundredvis af kilometer fra hele North Carolina for at "forsvare sig imod". Hele verdenspressen havde set dem på Tv pakke deres maskinpistoler og rifler ud, knæle ned og skyde ind i demonstrationen. Tony selv så på norsk Tv en af de 5 dræbte demonstranter, Sandi Smith, synke død om på skærmen. Han var i et sådan chok at vi tilbød ham at afbryde turneen med showet i Norge og flyve hjem til København. Sandi havde nemlig været en af de sygeplejestuderende i det sorte Bennett universitet, som lå lige op af Tony's fars natklub, hvorfor han og jeg altid datede pigerne fra dette sorte universitet. Tony var så populær at pigerne altid hoppede ind i bilen hos ham. Jeg sad på bagsædet og fik alle dem Tony ikke ville have, som jeg har beskrevet det i "Ghetto love" i bogen. Sandi var imidlertid så veldrejet og populær som aktivist at kun Tony nåede at blive kæreste med hende mens jeg selv kom sammen med og stadig besøger hendes ligeså politisk aktive veninde, Willina Cannon, som overlevede massakren. Skønt hele verden var vidne til det blev kun 6 klanfolk bragt for retten og alle - inklusive Virgil Griffin - blev frikendt af en hel hvid jury som

mente de havde "handlet i selvforsvar." Den form for klanaktivitet var m.a.o. stadig "politisk korrekt" i 1979 i sydstaterne ligesom det havde været under "Mississippi Burning".

Så det er vel kun forståeligt at jeg havde visse "fordomme" over for ham nu hvor jeg skulle møde ham næsten på årsdagen for massakren 24 år senere. Men jeg var samtidig fast besluttet på ikke at lade mine fordomme komme i vejen for et muligt venskab imellem os, som ville kunne ændre ham. Derfor havde jeg på hele turen op fra Atlanta øvet mig i at tænke positivt og kærligt om Virgil Griffin, hvilket som sagt ikke er helt let når man i sit indre tænker negativt om ham. Det er jo signaler fra ens indre tænkning, som påvirker folk. Vi ved jo alle hvordan en smilende ægte imødekommenhed fra andre mennesker kan få os til at åbne op og så at sige at smelte for deres fødder ligegyldigt hvor skidt vi har det med os selv. Eller omvendt hvordan nedvurderende "hadske" nedstirrende øjne fra andre straks kan ødelægge vores gode humør, så vi lukker os inde i os selv i forsvar. Eller hvordan visse menneskers smilende imødekommenhed gør os usikre fordi de ikke er "hjertelige" og kommer indefra – f.eks. hos psykopater – hvilket jo var mit problem lige nu med om min indre tænkning over for Virgil ville afsløre mig som falsk. Jeg vidste at jeg kun havde en eneste dag til at forsøge om jeg kunne overvinde mine fordomme og vinde Virgil over ved konsekvent at tænke ikkevoldeligt om ham. Derfor måtte jeg øve, øve og atter øve mig i at finde alt det mest positive om ham jeg kunne finde på, f.eks. som jeg plejer overfor kriminelle ved at se ham som et offer. Jeg vidste f.eks. hvordan han som fattig hvid barndommen igennem havde været tvunget til at plukke bomuld sammen med de sorte i bomuldsmarkerne – et vanærende sted hvor man normalt ikke så de hvide gå og pukke. Derfor havde han det meste af sin barndom leget mest med sorte børn – ligesom jeg havde hørt så mange andre klanfolk fortælle det om deres barndom. Når sorte ustandseligt præsenterer sig som ofre for "det hvide tyranni" i bomuldsmarkerne burde det jo ikke være så svært også at tænke positivt om et hvidt barn, der blev tvunget ud i og formet af dette tyranni. Så ved hele tiden "blindt" at fokusere på hans fattige barndom frem for at "stirre mig blind" på hans kompensation for denne ved allerede som 18-årig at tilslutte sig klanen følte jeg mig hele vejen i bilen op fra Atlanta i stand til at tænke mere og mere kærligt om Virgil og glædede mig til at møde ham med fuldkommen og betingelsesløs åbenhed – altså uden at svigte mennesket i ham ved at forråde ham med min tidligere destruktive indre tænkning om hans senere lidelsesmønstre som voksen.

Og dog kunne jeg heller ikke svigte min bedste sorte ven Tony, som var et af Virgils ofre og som jeg lige havde sagt farvel til i Atlanta. Hvordan kunne jeg se Tony og andre sorte i øjnene efter

denne enestående chance hvis jeg ikke bragte Greensboromassakren op med spørgsmålet om Virgil mon havde ændret holdning eller direkte angret nu så mange år efter. Jeg ville have den side hurtigt overstået da jeg godt vidste at dette var et fjendtlig og konfronterende ulvesprogsspørgsmål som fik mig til at fremstå som blot endnu en i rækken af fjendtlige hadske journalister, der blot tænker på deres eget bagland og seer- og oplagstal frem for klanens mennesker. Så jeg fik da også igen med samme aggressive mønt et svar fra Virgil nogenlunde som det han havde brugt under retssagen, hvor han blev frikendt af en hel hvid jury. At de havde handlet i selvforsvar over for de aggressive ”Død over klan” aktivister og igen det famøse "Hell, I don't see any difference between killing Communists in Vietnam and killing them over here. " Det var jo foregået lige efter Vietnamkrigen og demonstrationen imod klanen havde været organiseret af The Communist Workers Party, som egentlig blot var en fagforening for de lokale tekstilarbejdere. Dette svarede Virgil både arrogant, pralende og råbende for at alle hans klanmedlemmer skulle høre det.

Nu havde jeg i al fald ikke svigtet Tony. Og dog alligevel, for det var jo Tony der mere end nogen havde lært mig at bruge ikkevoldelig kommunikation i vore workshops, hvor han altid vandt de hvides hjerter ved aldrig at vise dem sin indre vrede over for hvide. Og omvendt at kunne undertrykke sin sorte vrede gennem al den kærlighed han som resultat fik fra de hvide. Jeg erkendte at jeg ingen vegne ville komme med en fortsat konfrontationspolitik over for Virgil og indså at jeg straks var blevet et ufrivilligt offer for hans aggressive holdning over for mig ved vores første møde ved selv at blive lige så konfrontatorisk. Alle mine øvelser i kærlighed – jeg mener, i at forsøge at tænke kærligt - var åbenbart røget ud af bilvinduet under nattens stress med at holde bilen kørende. I processen havde jeg forrådt al den kærlighed jeg havde fået forærende ovenfra i skikkelse af den blaffer Vorherre havde sendt mig og som havde gjort mig i stand til nu at møde Virgil. Så hvorfor var jeg ikke nu i stand til at give min lånte kærlighed videre til ham – den benzin der får hele menneskeheden til at køre, for fortsat at holde os til automobil-narrativet – den kærlighed vi modtager fra andre og som giver os overskud til at give den videre til mennesker, der har endnu mere brug for den end os selv? Jeg måtte virkelig til at tage mig sammen over for Virgil. Hvor ville jeg ønske at jeg havde taget en dosis MDA, som engang havde fået mig til som blaffer at elske en sur 80-årig kvinde, der havde samlet mig op, hvorefter hun blev lige så vildt forelsket i sin 23-årige langhårede blaffer. Eller blot nutidens lykkepiller, der har gjort sure danskere til ”verdens lykkeligste folk” ☺

Men nej, jeg måtte kunstigt forsøge i situationen at mande mig op. Så efter at have slikket sårene efter vores indledende nyttesløse hanekamp, besluttede jeg mig resten af dagen for konsekvent at

tænke positivt og kærligt om ham – frem for primitivt at angribe ham med hans eget ulvesprog – det ulvesprog som jeg selvfølgelig også selv rummer i mig, men som jeg normalt modsat ham får hjælp af andres kærlighed til at undertrykke. I lang tid sagde jeg ikke noget, men forsøgte blot at gå rundt med et stort saligt smil til alle, roste maden og hvad jeg nu kunne finde på. Langsomt begyndte jeg derpå kærligt og indlevende at nærme mig Virgil igen og spørge ud om hans barndom, familie og alt muligt andet end om selve klanen. Og det var sjovt. For jo mere jeg inde i mit hoved oprigtigt begyndte at føle kærligt over for ham, jo mere begyndte han ligeså stille selv at smelte. Hvor han først havde skulet ondt til mig i de andres tryghed - eller var det blot min skyldige forestilling om ham med hans savlende ”onde” hængende mundvige som en refleksion af mine egne onde tanker? - begyndte han nu mere og mere at smile tilbage til mig og at driste sig længere og længere væk fra de andre.

Hen på eftermiddagen blev han mere og mere koketterende overfor mig og prøvede hyppigt at komme til at snakke med mig uden de andre klanmedlemmers nærvær. Dette blev jeg også selv påvirket af – man oplever det jo altid som en befrielse og sand lykketilstand at kunne tænke kærligt om sine idiosynkrasier - hvorved han blev yderligere påvirket. Til sidst var han et stort smil over for mig og spurgte om jeg ikke nok ville gå med ham ”ud i skoven for at tale med mig under fire øjne?” Vi tog så en længere vandring i skoven hvorunder han pludselig sagde: ”Jacob, du må tro mig. Det var ikke mig der brændte de sorte kirker ned. Jeg havde intet med det at gøre. Jeg er et godt kristent menneske og kunne aldrig i livet finde på at brænde en kirke ned. Det er virkelig vigtigt for mig at du forstår det?”

Jeg havde på intet tidspunkt bragt denne anklage op imod ham, men kunne med det samme mærke hvor vigtigt det var for ham at jeg forstod dette. Jeg svarede da også med megen forståelse og tænkte gudskelov først sidenhen over ironien i at han ikke kunne gøre en kirkemus fortræd, men ingen problemer havde haft med at dræbe det han kaldte ”kommunister” – altså mennesker. Heldigvis var jeg nok for overrasket i situationen til at kaste mig ud i så fordømmende negativ tænkning, som straks ville have afbrudt det videre forløb af hans forløsning. Og da jeg så hvor vigtigt det var for ham at fremstå som et godt kristent menneske med alt hvad det indebærer med at søge og opnå tilgivelse – som han måske nu følte at han fik det for første gang ved at føle min kærlige (tilgivende) tænkning over for ham – var det da heller ikke svært for mit eget vedkommende dernæst selv at blive yderligere påvirket af hans nu utilslørede tilgivende tænkning over for mig som sit tidligere fjendebillede. For gennem mit arbejde i den anden klangruppe havde jeg jo opnået så meget indsigt at jeg dels ikke forbavsedes over hans selvmodsigende logiske

tænkning og dels har fået en insider viden om nutidens klanledere. Så godt nok vidste jeg at Virgil var blevet dømt af Morris Dees for at have brændt en sort kirke i South Carolina ned og havde fået sin tankstation konfiskeret som en del af de 15 millioner dollars han skulle betale i erstatning, men det gjorde ham alligevel ikke skyldig i mine øjne. For i takt med at samfundet har ændret sig siden det var ”politisk korrekt” for klanen at slå kommunister ihjel i 70’erne, har klanen naturligvis også ændret sig. I dag ved enhver klanleder at det ikke længere er tilladt at skade andre og er derfor rystende bange for at få voldelige elementer ind i klanen. Thi det virkningsfulde budskab Southern Poverty Law Center har sendt klanledere med deres succesfulde civilsøgsmål mod dem er jo at hvis bare et eneste medlem af en klangruppe begår en hadforbrydelse, så bliver selvste the Imperial Wizard i dag holdt ansvarlig for forbrydelsen uanset om han har noget med den at gøre eller ej. Og det har naturligvis fået enhver klanleder, der har sit liv lidt kært, til igen at opføre sig ”politisk korrekt” idet de ikke er interesserede i at ryge i fængsel og derved miste hele deres opblæste status. Og især at miste deres penge. For det eneste disse klanledere interesserer sig for i dag er jo at skovle penge ind til sig selv ved at sælge medlemskort typisk til frække drenge med indlæringsproblemer i skolen, som derefter løber rundt i skolegården og praler med kortet, ”Se jeg er medlem af Ku Klux Klan” for at få lidt status i skolegårdenes nederste hakkeorden. Dette er blevet en ren pengemaskine for dem og så er de ellers ligeglade med at de aldrig ser disse såkaldte ”medlemmer” til klanmøderne. Men hvis der har været en eller anden hadforbrydelse såsom sorte kirkenedbrændinger i et område og politiet under ransagningen finder et medlemskort til en klangruppe hos gerningsmanden skal Morris Dees nok sørge for at holde selve klanlederen ansvarlig for det – uanset om denne har noget som helst med forbrydelsen at gøre eller ej. Også selvom der ikke er det fjerneste bevis for at klanlederen stod bag. Så naturligvis opfører klanledere sig i dag som de rene engle, men vil alligevel ikke opgive deres indbringende pengemaskine trods de farer det indebærer ikke at kende sine egne ”medlemmer” og disses lyssky aktiviteter. Så da jeg nu oplevede hvor vigtigt det var for Virgil at jeg opfattede ham som et godt kristent menneske kunne jeg ikke andet end føle at det var højere himmelske kræfter der til mit held havde skænket mig denne insider viden som nu gjorde mig i stand til i mit inderste uden mindste anklagende tænkning rent faktisk at tro på at Virgil var uskyldig. Således var jeg i stand til at give ham den tilgivelse han tydeligvis søgte i et samfund hvor ingen andre efter hans lange synderegister troede på hans uskyld i denne sag der stod i vejen mellem ham og hans Gud. Og dette gennembrud førte til hans næste åbenbaring over for mig, som også forklarede hvorfor denne sag var så vigtig for ham netop på dette tidspunkt i hans liv.

For nu begyndte han udførligt at fortælle om sine mange helbredsproblemer de sidste par år. Han havde allerede haft to hjerteanfald, flere bypass operationer og en bristet disk i ryggen, som gav kroniske rygsmerter. Jeg husker ikke det hele i detaljer, men det havde bl.a. givet nedsat tarm og blære funktion, urinproblemer og vist tilmed seksuelle problemer. Jeg blev helt blæst væk over at få så intime bekendelser fra en klanleder og følte mig pludselig som både katolsk pater og læge på samme tid. Så hvordan kunne jeg andet end at tænke menneskekærligt om et menneske i så meget smerte?

Og dette førte så til den næste store åbenbarende forløsning. Jeg havde på intet tidspunkt set nogle af disse klanfolk – og da slet ikke deres store Imperial Wizard – give hinanden krammere og i det hele taget komme i fysisk berøring med hinanden, knudebunder som de jo var. Men pludselig lagde Virgil armen om min skulder og sagde: "Jacob, som du kan høre er jeg godt klar over at jeg snart skal dø. Men næste år bliver jeg - om Gud vil - 60 år gammel. Så vil du ikke nok prøve at komme til min fødselsdag. Det vil betyde uendelig meget for mig. Jeg har været i klanen hele mit liv siden jeg var 18, men nu må det snart være slut. Jeg skal ikke leve meget længere, så vil du ikke love mig at komme? "

Jeg var helt blæst omkuld af denne hurtige forvandling og kunne kun fremstamme et eller andet om at jeg ville prøve at finde plads i min travle kalender. Derefter gik vi glade og lettede tilbage til de andre, hvorefter både han og jeg insisterede på at Bethina fotograferede vores lille kærlighedsseance.

Hvor langt jeg var kommet i dette primitive forsøg på at behandle racisme med kærlighed (modsat afstandtagende tænkning) gik op for mig da Bethina og jeg ville tage af sted fra klanmødet og jeg sagde farvel til mange af mine nye venner, som jeg havde behandlet på samme vis: "Nå, men så ses vi til Virgils fødselsdag", sagde jeg. Men de så alle som én undrende på mig. Og først da gik det op for mig at ingen af dem var blevet inviteret til klanlederens fødselsdag.

Og dette undrede mig egentlig ikke. Næsten alle var de ensomme og følelsesmæssigt undertrykte tabere, der selv i dette selskab blandt ligemænd følte sig fremmedgjorte og "udenfor." Med solbriller og rygmærker kunne de ligesom deres sorte spejlbilleder i ghettoerne godt puste sig op til lidt magtfølelse, men indvendigt var de som sårede kærlighedsløse børn. Det gik op for mig at Virgil ikke ville have sådanne tumper uden det mindste overskud med til sin fødselsdag, der alle som en mindede om ham selv. De havde sådan en selvforagt at de i bund og grund hadede synet af hinanden. I de år hvor jeg har været i klanen har jeg set de gennemsnitlige klanfolk højest være

medlemmer i et eller to år. Når jeg vender tilbage finder jeg dem derpå i kirkegrupper og misbrugsafvænningsgrupper – hvor som helst de kan få lidt menneskelig varme. Klanen kan måske nok give dem følelsen af et tilhørsforhold for en tid, men de er ikke i stand til at give hinanden den menneskelige varme og kærlighed, de søger. Dertil er de for afstumpede og menneskeligt ødelagte. Klanlederen havde været i klanen siden han var 18, men havde som voksen aldrig mødt andet end et forstærket billede af den afstandtagen og forsømmelse han havde været udsat for i sin barndom. Jo mere han havde råbt op i desperation, jo mere had og fordømmelse var han blevet udsat for af os, de bedrestillede. Nu hvor han var kommet til sit livs skelsår og nærmede sig døden, følte han ikke længere tilfredshed i tom magtberuselse, men søgte den kærlighed som den onde cirkel af hans selvdestruktive lidelsesmønster gennem hele livet havde nægtet ham. Intet menneske kan leve af andres had alene. Derfor var han blevet så let og taknemmeligt et offer for mit forsøg.

For som sagt, det var jo blot hvad det hele var fra min side. Et menneskeforsøg. Vi ved hvad langvarig kærlig indgriben kan bevirke af forandring i andre menneskers liv. Men jeg var i dette tilfælde klar over at jeg kun havde en eneste dag til at møde en berygtet klanleder i – og tilmed i en gruppesituation hvor man normalt ikke har en chance imod gruppepresset der er underlagt. Så jeg havde ingen forventninger til mit lille eksperiment med kærlig tænkning udover at undersøge om jeg kunne få klanlederen til at bare en lille smule åbne op. Jeg må i bakspejlet sige at eksperimentet lykkedes over al forventning, for kort tid efter erfarede jeg at også denne klanleder havde opløst og forladt hele sin gruppe, som derved faldt fra hinanden. Jeg hævder på ingen måde at det kun var min skyld. Der er altid mange faktorer der spilder ind. Men med de bekendelser ”under fire øjne”, som Virgil havde lagt så meget anstrengelse i og risikeret så stort ansigtstab for i gruppen, kan jeg ikke andet end at føle at der er en sammenhæng netop fordi han var nået til den del af sit liv hvor det betød noget for ham at forlige sig med sin gud ved at opnå positiv kærlig anerkendelse frem omverdenens negative hadske anerkendelse. I den proces havde jeg selv bare været et redskab for nogle højere kræfter med den frelsende, mystiske blaffer natten før som deus ex machina. Når vi virkelig udøver tilgivende tænkning er vi i stand til at sætte en fange fri og opdager dernæst at fangen vi satte fri var os selv.

Som jeg altid siger til mine elever for at få dem til at lytte, ”Prøv mit lille eksperiment her på den lærer I føler jer mest forfulgt af, som altid giver jer dårlige karakter, ja, som I hader og afskyr mest. Prøv i stedet konsekvent at tænke kærligt og indlevende om jeres lærer, og I vil se hvordan I straks får højere karakterer. For alle mennesker bliver påvirket af vores kærlige frigørende tænkning.”

Hvor slavebundne disse klanfolk var af deres egen retorik havde jeg allerede oplevet om eftermiddagen inden min helende vandring med klanlederen ude i skoven, - en skov mage til den hvor jeg pudsigt nok også havde følt at frigørelsen af min anden klanleder Jeff var startet under en åbenbarende seance. For selv ikke da de "hadske" taler startede om eftermiddagen så jeg medlemmerne rigtigt tænde på talerne. Det var tydeligt at det blot var den slags retorik, som hørte med til disse klanseancer i hvilke man puster sig lidt op over for hinanden på nøjagtig samme måde som jeg ser sorte bandemedlemmer gøre det. Mange var allerede gået hjem inden talerne startede og under hele forløbet havde jeg aldrig følelsen af at de selv rigtigt troede på deres hadske snak, som da også mest holdt sig inden for rammerne af "kodet" uskyldig racisme og mest gjaldt "indvandringen" og aldrig som i Danmark "indvandrere". At det udelukkende gjaldt om at blive "hørt" af mig og at råbe højest og med mest skræmmende jargon gik op for mig, da jeg på et tidspunkt midt i klanlederens opflammende tale løb tør for bånd på min videoptager. Jeg havde stået og filmet det hele til alles store tilfredshed, men da jeg gik tilbage til bilen for at hente mere bånd og film, tog jeg mig rigtig god tid da jeg syntes at jeg havde hørt nok af sådanne tomme taler. Og havde mere brug for min sædvanlige eftermiddagslur i bilen. Først efter mindst et kvarters tid kom jeg tilbage, hvorpå Bethina hviskede til mig at i al den tid hvor jeg havde været væk, havde klanlederen straks standset sin tale hvorefter de blot havde stået og ventet på mig og hygget sig og drukket øl med hinanden. Alt "hadet", som han havde stået og udspyt, havde altså overhovedet ikke været henvendt til medlemmerne, men udelukkende til mig - disse fortabte menneskers eneste håb om at nå verdensmedierne og få lidt opmærksomhed fra nogle få danske skoleelever. Og "verdensmedierne" var mit latterlige lille amatørvideoapparat, som ingen professionel ville drømme om at bruge. Igen et eksempel på hvordan det er os i "verdensmedierne" der skaber Ku Klux Klan i vores eget billede af dem. For uden vores tilstedeværelse ville de simpelthen ikke eksistere. Og videoen jeg optog af klanens "grisefestdans", som vi fik dem til at optræde med ligesom charterturister får de indfødte til at klovne rundt i nogle gamle eksotiske kostumer de ellers aldrig ellers ville drømme om at bruge i nutidens verden, ja, den havde jeg aldrig drømt om at bruge eller endog fået tid til at se. Den optog jeg mest fordi jeg ville tilfredsstille deres behov og for at tage mig selv vigtig ud i oppustet forklædning som "verdensmedierne". Og for det tilfælde at der skulle ske noget pludseligt overraskende, selvom jeg i skrivende stund føler at jeg nok burde se den en dag for at se om der egentligt var noget "hadsk" i den og om jeg blot for længst var blevet tonedøv i KKK-miljøet.

Måske mest det sidste. For mens jeg selv havde erkendt og beskrevet dette fænomen for længst og

derfor tog de ”hadske” taler smilende og afslappet, kom tonen i disse helt bag på Bethina. Hun var så chokeret og rystet under talerne at hun begyndte at græde - det eneste tidspunkt på turen hvor jeg så denne unge pige bange – måske også som resultat af at jeg havde efterladt hende mutters alene ude i skovene med disse bindegale klanfolk under min middagslur. Jeg sagde beroligende til hende: "Hvorfor græder du? Har du aldrig lyttet til smerte og afgrundsdyb indestængt og afmægtig vrede før? Du må lære at lytte til smerte med hjertet. For det er sådan smerte lyder. Det er jo de samme mennesker du blev helt forelsket i sidste uge. Der er jo intet had i disse mennesker, kun dybt selvhad. Raines tale lige før var jo nøjagtig ligesom de andres og klanlederens. Ja, det er jo hende der normalt skriver hans stikord eller udkast til taler."

At jeg havde ret måtte Bethina erkende, da klanmedlemmerne allerede næste dag gik på jagt med deres sorte venner i de selv samme skove, hvori de lige havde stået og råbt forfærdelige ting som lød som om de hadede dem - selv om det retfærdigvis skal siges at selv i klantalerne er det heller ikke her i sydstaterne politisk korrekt længere at tale dårligt om sorte. Men måden de fremsiger kodeord som "narkotika" og "kriminalitet" og fordømmer den ulovlige indvandring af mexicanere skal jo helst lyde lidt hadsk for at vi fortsat skal kunne sætte dem op på piedestaler som vore store skurke. Men aldrig hørte vi et ondt ord om den i USA lige så store procentdel af muslimske indvandrere som Danmark har. Og når jeg spurgte de sorte i området hvorfor de går på jagt med klanen, smilede de blot og sagde: "Hvad er forskellen på dem og alle de andre hvide heromkring. De er bare good old home boys." [Denne klanmand, som havde lydt allermest hadsk i sin tale](#), betroede mig senere, da han hørte jeg var fra Danmark, at hans bedste kollega på arbejde var en sort mand og at de nød hinandens selskab som ”outsiders” når de to sammen af firmaet blev sendt til Tyskland.

Så på uøvede unge danske skoleelever som Bethina kunne det godt virke skræmmende at stå midt i en sådan flok hylende tabere på højst 50 ude i en skov, men det er langt mere skræmmende at se hvordan disse få dyrkes på negativ vis som magtfulde symboler ud over den ganske verden sådan som jeg ser det i de millioner, der finder dem i Google på mine hjemmesider. Hvor få og magtesløse de er, gik op for Bethina og jeg straks vi drejede ud på motorvejen i dette relativt øde område på denne Labor Day og sad fast i én endeløs kø af hundredtusinder af biler på "Holliday shopping" på strækningen tilbage til Greensboro.

Efter mødet med disse fattige og fortabte hvide var det underligt at hente Nanouk hos bedstefaren i dennes sorte luksushjem udstyret med fladskærme, computere og alskens hardware. På hele nedturen til Atlanta havde jeg sagt til Bethina: "Jeg tror jeg har en kæreste til dig." Og ganske rigtigt, nu begyndte de to straks at flirte i bilen og snart at insistere på at dyrke deres lille klanoprør med "race mixing" i motel frem for at dele seng med mig i bilen.

Den sidste dag havnede de dog på hotel i utide. Vi kom kørende i høj fart i Maryland, da der pludselig lød et brag under bilen. Dækket var eksploderet og bremserebene viklet ind i det hele. Næste dag sad jeg hele dagen og ventede på at få bilen lavet og opdagede så pludselig en van af samme indrettede type udenfor Fordværkstedet. Pludselig orkede jeg ikke de mange sammenbrud mere og endte med at købe denne 8 år yngre model, der var så godt som ny med Tv, videoafspiller og diverse tekniske indretninger, sexbelysning osv. Begejstringen ville ingen ende tage, da jeg kom for at hente Bethina og Nanouk i deres Motel Sex og hurtigt hjalp de mig med at flytte alt over fra den gamle bil og at sige farvel til den med alle de minder den bar rundt på. Og det var godt, for ellers havde jeg ikke snart efter kunnet køre rundt med den anden klanleder som min chauffør. Efter en hyggelig tur alene med Nanouk helt op til mit sidste show ved den canadiske grænse eksploderede dog også et dæk på den nye bil i sneen, da vi i rasende fart skulle nå hans flyver tilbage til Atlanta og min tilbage til juleferie i Danmark.

Men Raines klangruppe forfulgte mig i juleferien da jeg under min årlige julebrevsskrivning til gamle skolekammerater skulle skrive om hende. Jeg var nemlig inviteret til Raines og Billys bryllup i december måned samme år og kunne ikke forstå hvorfor jeg ikke havde hørt fra hende i lang tid eller fået svar på mine e-mails. Så jeg begyndte at søge hendes navn på Internettet, hvor hun var en utrolig flittig skribent i diskussionsklubberne. Og pludselig så jeg et utal af sider med omtaler som denne: "Nedskydningen af Brian Moudry i Chicago var muligvis en reaktion på voldtægten og mordet på Raine Carraway, som blev angrebet, voldtaget og myrdet i sit hjem for nylig - sandsynligvis af antiracister - efter at hendes adresse var blevet lagt på nettet." Jeg blev så chokeret at jeg næsten måtte have krisehjælp af Vibeke - stærkt forbunden som jeg havde følt mig til Raine.

I en hel dag troede jeg at hun var død - også fordi ingen svarede på hendes telefon. Jeg ville snakke med Billy for at høre hvad der var sket. Da jeg til sidst kom igennem på et af deres hemmelige numre, svarede en kvinde. Jeg spurgte efter Billy og hun svarede, "Han er ikke hjemme?" "Men ved du hvad der skete med hans kone?" spurgte jeg. "Jeg er hans kone," lød svaret svagt.

Og så gik det pludselig op for Raine at det var mig hun talte til, hvorefter hun brød ud i en sand jubel til afløsning for ordknapheden og hemmelighedskræmmeriet. I en hel time varede den transatlantiske samtale.

Jo, det var rigtig nok at hun blev voldtaget og næsten myrdet, men ordene "shot and left for dead" var en fjer, der hurtigt i de hadske diskussionsklubber på Internettet var blevet til 5 høns - måske fordi racisterne ønskede at skjule deres egen splittelse og at få det til at se ud som om antiracisterne havde gjort det. Fakta var i hvert fald at Raines klangruppe lige havde fået et nyt medlem, Scott Belk, som jeg selv havde mødt i hendes gruppe. Da jeg nu søgte på hans navn på Internettet så jeg et synderegister på ham så langt - kort lunte, lav intelligens, bankrøver, mordforsøg (som efterlod et offer forkrøblet for livet), narkotika osv. samt lange fængselsstraffe hvorunder han kom ind i det racistiske [Aryan Brotherhood](#) - kort sagt en typisk kandidat til nu at få rettet sit liv op i Ku Klux Klan.

Jeg selv snakkede kun kort med ham til mødet, hvorunder jeg tog flere billeder af ham som en af de mest "hadske" og tatoverede talere. På samme tid var de klar over at de havde fået en informer i deres rækker, da alt om deres hemmelige møder pludselig lå offentligt på Internettet. Raines teori var at det var Scott Belk, som var betalt informer, for efter mordforsøget på hende havde han pludselig stået i spidsen for anklager imod hende om at hun var stikkeren og stod i ledtog med antiracisterne og de sorte - altså skød skylden på hende for at dække over sin egen meddelervirksomhed. Jeg indså nu først rigtigt hvor stor en tillid hun havde vist mig på trods af klanens hemmelighedskræmmeri ved at lade mig "gå i seng med klanens arkiver" og spurgte om det hele mon skyldtes at hun havde bragt mig til mødet og om at jeg måske var medskyldig i mordforsøget på hende. Nej, mig havde de alle sammen godt kunne lide - også Scott. "Du ligner jo ikke de fleste antiracister som er ligeså hadefulde som racisterne," som hun udtrykte det. Men som aktiv i Aryan Brotherhood var Scott Belk og enkelte andre blevet irriterede over hendes arbejde med de sorte fængselsfanger, hvis bander i fængslerne tit ligger i voldsomme kampe med Aryan Brotherhoods bander. De fleste fængsler ligner jo universiteterne i deres apartheidopdeling. Og da disse nazistiske bander modsat klanen selv er særdeles voldelige og består af ofte dybt forskruede mislykkede mennesker som Scott Belk, havde Raine i stigende grad følt at hendes liv var i fare pga. hendes arbejde med de sorte, men insisterede på at fortsætte det.

Da Raines adresse pludselig blev lagt på Internettet, blev hun derfor nødt til at gå under jorden og havde kun betroet sig til 4 mennesker. Og den eneste uden for hendes egen familie, der vidste hvor hun befandt sig var Scott. Skønt hun var flyttet meget langt væk hos noget familie, var døren pludselig blevet brudt ind en nat af en mand, som havde både tævet og voldtaget hende og derefter skudt hende over det hele med maskinpistol, bl. a. en kugle i maven mens en anden havde ramt en pulsåre i brystet. Kun et mirakel og flere blodtransfusioner reddede hende på operationsbordet. Skønt gerningsmanden David Laceter var en kendt narkogangster og ligesom Scott tilhørte Aryan Brotherhood, var han kun i arrest i få dage inden han blev myrdet af en anden fange hvorfor der ikke kom en retssag ud af det. Til politiet havde han inden da nægtet at oplyse hvor han havde den store sum penge fra, som man fandt hos ham.

Alt sammen lugtede det langt væk af de samme stikkerier og betalte lejemord jeg så tit har oplevet blandt løsladte sorte fanger. Med sin egen voldelige baggrund var Raine ikke så fintfølelse. Hendes største problem under hendes sygeorlov og opklaringsarbejdet havde været hvordan hun nu kunne skjule sin klanaktivitet over for fængslet, så hun ikke mistede arbejdet. Det lykkedes da heller ikke og fængslet havde prøvet at fyre hende som de jo var nødt til ifølge statens regler. Det, der blev hendes redning, var de sorte fangers protester. Hun var allerede blevet deres mest populære rådgiver og kom langt bedre ud af det med dem end deres sorte fangevogtere gjorde det. Skønt fængslet prøvede at forklare fangerne, ”Jamen, ved I da ikke at Raine er medlem af Ku Klux Klan?” Jo, det vidste da alle de sorte fanger. For hun var blandt dem allerede for længst blevet afsløret som klanmedlem ved en morsom lejlighed. Mange amerikanske fængsler har jo det vi også i de senere år har fået i Danmark, ”bandeoplysnings og exitprogrammer”. Socialrådgiverne havde samlet alle fangerne til "gang awareness training" - altså undervisning i hvordan man kan få styrke nok til at holde sig ude af bander. Det er ifølge sagens natur enormt svært med hele det gruppepres der er på bandemedlemmer. I Aryan Brotherhood bliver medlemmer, der ønsker at melde sig ud, slet og ret slået ihjel ligesom man selv skal have slået nogen ihjel for at blive medlem, da de arbejder med "Blood in, blood out"-princippet. Alene i North Carolina er der i skrivende stund 982 bander, de fleste af dem sorte undergrupper af de landsdækkende Bloods og Crips. Da så mange af de hvide fanger tilhører hadgrupperne, sidestiller man i fængselsregi Ku Klux Klan med de sorte bander. Og med rette, som jeg selv for længst havde ræsonneret, uden før at høre om det. Derfor var der sammen med billederne af de sorte bander også blevet vist billeder af Ku Klux Klans møder i omegnen og pludselig havde de sorte fanger opdaget Raine på et af billederne og moret sig gevaldigt og var blevet så stolte af deres socialrådgiver, ”Hun er jo bandemedlem ligesom os!”

På en eller anden måde havde dette givet hende endnu mere respekt blandt de sorte - at hun var en af deres egne - mens de hvide socialrådgivere ikke havde opdaget det eller måske ikke troet på at den tykke pige på billedet virkelig var deres populære Raine - altså før den endelige afsløring kom. For da fangerne alle stod op og havde protesteret mod hendes fyring, havde fængslet været nødt til at gøre en absolut undtagelse ved at have et Klanmedlem ansat med ordene "as long as it does not interfere with your work in the prison."

Dette er i min optik endnu et eksempel på det jeg kalder "Kærlighed forklædt som had". For da Raine var blevet bevidstgjort om hvorfor så mange af hendes gamle sorte skolekammerater var havnet i kriminalitet, bander og til sidst i fængsel havde hun sat sit liv ind for "at hjælpe dem med at blive bedre mennesker". Hun følte ikke at det var i konflikt med hendes medlemskab af Ku Klux Klan al den stund så mange af medlemmerne selv havde sorte venner. Men hun sad og fulgte alt hvad der foregik på nettet blandt andre hadgrupper og vidste at mange af de mest hadske nazistiske typer tit også dukkede op i Ku Klux Klan og frygtede dem sammen med Virgil Griffin. Og hun havde allerede under vores tidligere klanmøde fortalt mig om Scott Belk og andre af Aryan Brotherhoods tidligere fængslede medlemmer og vidste at det var fra disse "outsiders" at hun var i fare med sit nye job. For lige meget hvor meget hun udadtil kunne skjule sit særlige engagement i de sorte under det respekterede job "prison social worker" vidste alle Aryan Brotherhoods medlemmer inde i fængslet hvis side hun stod på i deres blodige konflikt med de sorte bander. For i fængslerne har alle øjne i nakken. Ifølge FBI udgør denne højreekstremistiske bande på 10.000 medlemmer mindre end en procent af fangerne i amerikanske fængsler, men tegner sig for op til 30% af mordene i fængslerne og specialiserer sig især i lejermord udadtil. Og det var sandsynligvis netop et lejermord som gruppens fængselsmedlemmer gennem Scott Belk betalte David Laceter til at udføre på Raine eftersom politiet fandt en stor sum penge hos ham inden han selv blev myrdet i fængsel. Hele denne truende underverden kendte Raine gennem sit arbejde både i fængslet, i Ku Klux Klan, som tidligere skinhead og som aktiv på internettet bedre end nogen. Alligevel satte hun bevidst sit liv ind på at redde de sorte - i lang tid nogenlunde beskyttet, troede hun, under en identitet af "Kærlighed forklædt som had". Det er sådanne mennesker og frelsende engle som hende og klanmanden Robert Moore, der giver mit liv inspiration. Hvor mange danskere har med fuld viden om farerne sat deres liv på spil for at redde indvandrere og muslimer?

Men ligesom det var lykkedes Raine at forsvare sine sorte skolekammerater da hun var i stand til at

se dem som ofre var det som havde bragt os sammen jo hendes evne til at se også racisterne som ofre. Og ikke mindst hendes egne gerningsmænd. Gennem hende og via internettet har jeg stykket følgende sammen om de her nævnte Aryan Brotherhoods og neonazister:

Brian Moudry, som blev skudt ned muligvis som resultat af attentatet på Raine, havde hele barndommen lidt af ubehandlet skizofreni og kom ind i nazistbevægelsen som 14-årig. Da han som 30 årig satte ild til et hus i sit kvarter med en sort mor og hendes 8 børn, som mirakuløst reddede livet, berettede hans sorte forsvarer Miangel Cody om al den mishandling Brian i sin barndom havde været udsat for af sin far, som vist nok selv havde været en del af nazibevægelsen. Inden mordbrandsforsøget havde han været i sort metal musikgrupper ind imellem selvmordsforsøg. Han fik i 2013 maksimumstraffen på 10 års fængsel, hvortil som hans sorte sagfører protesterede ”Spørgsmålet er: Hvor går vi herfra? Hvis han ikke får den hjælp han har behov for i fængsel, vil ingen være tryggere når han kommer ud.”

Detaljer her:

http://articles.chicagotribune.com/2013-06-05/news/chi-13-years-for-white-supremacist-who-torched-neighbors-home-20130605_1_white-supremacist-brian-james-moudry-miangel-cody
<http://newsone.com/2538791/brian-james-moudry-chicago/>

David Laceter, som voldtog og næsten myrdede Raine, vidste hun blot om at han var narkogangster og mangeårig narkoman og hørte til Aryan Brotherhood og nazistkirken [World Church of the Creator](#) ligesom Scott Belk, Da David blev myrdet i fængsel allerede i 2003 har jeg ikke kunnet finde noget om ham på nettet.

Scotland “Scott” Kevin Belk, som jeg havde mødt og snakket en del med, ved jeg en hel del mere om i dag som følge af senere forbrydelser. Han var i allerhøjeste grad mishandlet idet han voksede op med en enlig mor, som gjorde ham til narkoman allerede som 8-årig for at få ham til at tie stille. Han fortsatte som voksen med at være narkoman og røvede sammen med en kæreste, som han hurtigt gjorde ligeså afhængig af stoffer, som 30-årig i 1998 en bank for 3000 dollars. De havde begge sex med deres sorte narkopusher hvorunder han en dag under deres fortrolighed fortalte hende om bankrøveriet. Åbenbart forrådte den sorte narkohandlerske ham til politiet – sikkert selv for at slippe fri – hvorefter han nogle år røg i fængsel. Det fremgår ikke klart om det var i denne periode han kom ind i Aryan Brotherhood, men det var sikkert en logisk reaktion på hans sorte

stikker. Da jeg mødte ham i KKK i 2003 prøvede han efter afvænningen i fængslet at få sit liv rettet op – dels ved at komme ind i Virgil Griffins fredelige skovturs-KKK og dels ved for første gang i en længere periode at få fast arbejde som lastbilchauffør. På det tidspunkt var han gift med Rhonda Belk, som jeg dog ikke husker fra klanmødet. Til deres store uheld flyttede hans crackrygende mor Margarette Moser Kalinoski en dag ind hos dem og får dem begge gjort afhængige af crack, hvorefter deres liv igen forfalder. Under et skænderi om penge til deres narko nøjagtig to år efter mit møde med ham kvæstede han i desperat vrede sin mor med en baseball kølle, hvorefter han kvalte og parterede hende. Derefter flygtede han med sin kone i en af arbejdsgiverens lastbiler gennem New Orleans lige under orkanen Kathrina, hvor de malede nødhjælpslogans på lastbilen og han foregav at være præst, til Gainesville, Texas, hvor de selv udgav sig for at være flygtninge fra Kathrine. En kirke hjalp dem som Katharina-husvilde op til Seattle, hvor de lejede sig ind hos en kvinde, som til sidst genkendte dem fra politiets efterlysningsbilleder. Herefter han i 2007 fik 15 års og Rhonda 5 års fængsel for mordet på moderen.

Men faktisk opdagede jeg kun alt dette nu mange år efter, da jeg nu sad og skrev om Raine, fordi Scotts liv nu er skildret i en Hollywood Tv-serie ”[I \(Almost\) Got Away with It - Got to Pose as Katrina Refugees](#)” hvorved han endelig fik det ”moment of fame” alle klanfolk drømmer om. For ikke nok med at hans liv nu er skildret af berømte skuespillere, nej, han får minsandten lov til fra fængslet at være med i filmen og sidde der og beskrive sit livs drama, som det kan ses i en af de mange versioner på Internettet bl.a. her på YouTube:

<https://www.youtube.com/watch?v=vtSWrskCQIs>.

For mig virker han meget sympatisk, men jeg ser ham jo også som et klart offer for den mor, som han nu oprigtigt bebrejder sig selv for til sidst at have gjort til sit eget offer.

Årene efter mordforsøget på Raine

Jeg har haft god lejlighed til at følge Raine i årene efter gennem enkelte besøg og - da jeg begyndte at trappe mine turneer ned efter 2005 - gennem en livlig e-mailkorrespondance. Det forbavsede mig ikke at Raine og Billy kort efter mordforsøget besluttede sig til at forlade Virgils gruppe hvorefter han også selv forlod den og gruppen gik i opløsning. Først valgte Raine og Billy at gå ind i et undergrundsnetværk af klanfolk, som ikke tiltrak de mest voldelige typer, men mere var en slags broderskab (fraternity). For ”medierne ødelægger der hele tiden for os rigtige klanfolk ved at beskrive os som voldelige, hvilket medvirker til at klangrupperne alt for tit tiltrækker voldelige

elementer som Scott Belk, der kommer og går. Det er møjirriterende da klanen kun i 60'erne var virkeligt voldelig. ” Ved i stedet at tilslutte sig en lukket gruppe kunne Raine også bedre fortsætte sit arbejde i fængslet. Raine og Billy var samtidig begyndt at gå i Betlehemskirken hver søndag og var blevet så aktive i menighedsarbejdet, at præsten en dag havde spurgt dem om det var rigtigt at de var med i klanen, da alle vidste det. Det havde de svaret fuldstændig ærligt på og derefter hørte de aldrig mere et ondt ord om det i kirken. Billy var faktisk selv begyndt at læse til præst skønt ”han knapt nok kan læse og skrive, ” tilføjede Raine grinende. Efter 2005 beklagede Raine sig over at hun var blevet fængselsbetjent fordi hun var blevet for udbrændt som socialrådgiver. Antallet af fanger var nu eksploderet hvorfor hver fange kun fik 15 minutters rådgivning om måneden. Ingen var i stand til længere at huske hver fanges sag. Det hele var blevet en joke.

Jeg selv fortsatte mine foredrag i Danmark om KKK med kæmpesucces, men blev aldrig udbrændt af især at fortælle den rørende historie om Raine. Da jeg lige havde afsluttet mit foredrag om hende i Sønderborg Statsskole den 7. februar 2013 fik jeg denne i sandhed forbavsende mail fra hende:

[07-02-2013 from Raine Carraway](#)

“Hej Jacob, det er Raine.

Jeg vil gerne spørge om du ikke kunne ændre mit navn på din hjemmeside. Jeg ved, du advarede mig i starten om at bruge et alias, men jeg lyttede ikke.

Sagen er at jeg ikke længere er en del af den racistiske bevægelse overhovedet, og forsøger at komme videre med nogle ting i mit liv og har haft problemer for nylig, fordi folk søgte på mit navn og spurgte mig om jeg var med i klanen og ”involveret i drab” og sådan noget. Jeg ville derfor sætte pris på hvis du kunne redigere dine hjemmesider.

(Jeg vil ikke bede dig om at censurere dig selv, men under alle omstændigheder er det ved at blive en stor ting her at google folk og det er jo ikke så godt når det gælder om at få nye venner eller et nyt job. Og jeg var jo ikke altid ærlig omkring en del ting. I alt for lang tid fortalte jeg visse historier og prøvede at få mig selv til at se hård ud for ikke at blive overfaldet af større/stærkere mennesker. Jeg vidste ikke hvad ellers jeg skulle sige og begyndte at tro på nogle af mine egne løgne).

Bortset fra det er alt OK. Der har været en masse ændringer, siden jeg sidst så dig. Vi havde en baby og jeg mistede mit job, mens jeg var gravid. Jeg har mest opholdt mig hjemme og forsøgt at finde arbejde, men indtil videre har jeg ikke fundet noget, der betaler nok til at gøre udgifterne til dagpleje det værd. Jeg forlod den racistiske bevægelse fuldstændig og skar båndene af til de fleste af mine gamle venner i 2010 efter at min søn blev født, fordi jeg indså, at jeg ikke ønskede ham at vokse op på den måde.

Det har været en meget mærkelig udvikling derefter. Jeg er blevet meget mere venstreorienteret på en masse måder. Til dels som følge af at fordybe mig i feminisme og derigennem at komme til at kende mennesker af forskellige racer og baggrunde, der var ligesom mig, men som oplevede meget mere undertrykkelse på grund af deres race hvorved vi blev venner omkring de ting, vi har til fælles. Jeg endte sågar med at stemme på og lave aktiv valgkamp for Obama, og Billy stemte også for ham til det sidste valg, fordi republikanerne bare gik amok med al deres Tea Party og anti-kvinde skidt. Min far ville ikke tale med mig i et par måneder efter at han fandt ud at vi stemte på Obama.

Oven i købet sprang Billy så ud som biseksuel og muligvis endog transseksuel. Så vi har været dybt involveret i de lokale bevægelser for homoseksuelle rettigheder, som er flettet sammen med de anti-racistiske grupper i vores område fordi den største er "Citizens Against Hate". Til den første protestmarch vi gik til, stod vi derfor over for vores gamle venner, der som skinheads lavede moddemonstration, men hvis de genkendte os, sagde de dog ikke noget. Det skræmmer mig alligevel en hel del fordi jeg langsomt er ved at blive mere involveret i disse ting, og er bekymret for hævnaktioner.

Så nu arbejder Billy stadig (trods yderligere to fyringer, men han har været heldig og i stand til at finde arbejde temmelig let, selv i en dårlig økonomi). Og jeg er hjemmegående, på udkig efter arbejde uden at have haft noget held, men jeg nyder tiden med min søn. Jeg planlægger at gå tilbage til college, når Robbie, min søn, er gammel nok til at starte i skole og faktisk at afslutte min grad denne gang, sandsynligvis i Kvinde Studier.

Hvordan har du haft det? Jeg er din fan på Facebook og ser indlæggene undertiden men ved aldrig rigtig hvad jeg skal sige. Jeg håber du har det godt og har fået tid til at slappe af i din ferie. ”

Da jeg lang tid efter svarede tilbage og spurgte om hun ville være med i en film, jeg var i gang med, uddybede hun sine tanker om sin forvandling:

30. august 2014

Hej Jacob,

Jeg forsøger stadig at finde ud af at håndtere min fortid. Jeg tror, jeg kan være mere åben om det i fremtiden, men jeg er bange nu for at ødelægge skole og jobmuligheder, ligesom jeg ikke rigtig ved, hvordan jeg skal tale om det nu. Jeg har hørt om mennesker der er gået direkte fra at være racistiske til åbenhjertigt antiracistiske, og talte faktisk med et par fyre, der gjorde det. Og deres råd var at få mit liv på plads lige nu og så bekymre mig om alt andet bagefter. Jeg har stadig en masse bagage at arbejde mig igennem, tror jeg. Jeg har planer om måske at skrive om det på et tidspunkt, men det er stadig for "friskt" lige nu.

Det er sjovt, men jeg skal faktisk mødes med en anti-racistisk professor i næste måned, så jeg tror jeg vil ende med at forsøge at tale om det, og om at hjælpe med at finde måder at få andre ud før de ødelægger deres liv. Det er fordi han laver en bog om mennesker, der har forladt bevægelsen, om hvorfor de kom ind i den, og fordi han kender en fyr jeg hjalp med at rekruttere, og som endte med at blive morder. Så jeg vil spørge ham om noget, der har været på min egen samvittighed i et par år - om det var sandt at fyren havde planer at forlade bevægelsen, indtil en ven og jeg overtalte ham til at blive.

Så, ja, jeg vil gerne være en del af din film. Jeg er mest bekymret nu omkring baggrundstjek osv. da jeg arbejder på en uddannelse, der kan betyde at jeg får arbejde der behøver sikkerhedsgodkendelse, men jeg antager, at regeringen kender min fortid alligevel. Hvad angår folks viden om de ting, der foregik dengang jeg emailede dig, tror jeg det er bedre at være en smule åben om min fortid end at forsøge at lade som om det ikke skete, og give andre magt til "oute" mig.

Én ting vil jeg bede dig om ikke at nævne i alle medier er Billys seksuelle orientering. Han er nu temmelig sikker på at han er transseksuel og /eller biseksuel, og jeg ville ikke blive overrasket, hvis han ender med at leve som en kvinde i sidste ende. Men han er ikke "sprunget ud" om noget af det

over for sin familie, arbejde, eller de fleste af hans venner, og det er også et følsomt punkt mellem os to.

Jeg synes stadig, du giver mig alt for meget kredit med "kærlighed forklædt som had". :) Jeg identificerede mig rigtignok med nogle ting hos folk af andre racer selv dengang, men jeg ved ikke om jeg vil gå så langt som at sige jeg at elskede dem – det handlede nok mere om at jeg hadede dele af mig selv endnu mere, og det var lettere at fokusere dette udad på andre end at indrømme det for mig selv. Jeg fandt en af mine dagbøger fra flere år siden under rengøringen i sidste måned, og alt hvad jeg kunne tænke var "wow, var jeg virkelig så forvirret i hovedet".

Vi snakkes ved snart, Raine

Min romantiske version er snarere at det hele underbygger mit slogan: kærlighed kurerer al racisme! Thi med den kærlighed Billy og Raine så tydeligt havde fundet i hinanden efter deres voldelige opvækst - thi ingen af de andre medlemmer til klanmødet var mødt op med ægtefæller - ja, så havde de ikke længere brug for klanen og havde nu fået et sådant overskud at de ligesom frie mennesker kunne øse af deres kærlighed til andre såsom sorte kriminelle.

Men hvis ikke vi er nok "frelsende engle" til samtidig at hjælpe de mange smertens børn, som udgør hans klan, er jeg af den overbevisning at det er bedre at holde styr på deres voldelige adfærd inden for disse grupper, hvor de dog får lidt identitet og stolthed og er lette at holde øje med..... end udenfor i kulden, ensomheden og fortabtheden.

Notes on Robert Moore's lynching in film:

001-479-5444161

Dropped lighter with name on, a gift of the KKK, that's how they found me

It happened on White Oak Mountain Hw 74 Spindale Selby

Molested girl was Angela Whitehead

"I hated to do it, but I had to do it"

Lynched black child molester was Leroy Jenkins "they found his decomposed body"

Jury trial in Lake Lure, Rutherford County, NC was moved to Lexington by local judges in 1982
(when NAACP interfered and Morris Dees, "that nigger lover")

He was in Raleigh Central prison until 1992